

Verdriet bij vertrekkende zusters Augustinessen

Zusters van het Serruysziekenhuis verdwijnen uit Oostende

In november van 1965 werd deze foto voor onze krant genomen. Niet minder dan 21 'nonnetjes' zweefden toen door de gangen van het 'hospitaal'. Na een aanwezigheid van 156 jaar zou nu aan hun Oostends verblijf een einde komen. Voor de zes overgebleven zusters is 'Partir, mourir un peu.' ook al mogen ze dat sentiment niet kenbaar maken. (foto archief De Zeevacht).

De kans is groot dat de zes overgebleven zusters Augustinessen van het Henri Serruysziekenhuis binnenkort Oostende gaan verlaten. Dit na een aanwezigheid van nagenoeg 156 jaar. Aanleiding daartoe het op 30 juni 1991 ten einde lopen van een kontrakt. De gebouwen waar de zusters nu hun klooster hebben aan de Edith Cavelstraat zouden immers voortaan gebruikt worden om er de sociale dienst van het OCMW in onder te brengen. Bij de zusters, die omwille van allerlei redenen geen commentaar willen geven, is al meer dan één traantje gelaten.

Het bericht over het vertrek van de 'Sint-Janshospitaalzusters' stond al her en der in een krant of tijdschrift vermeld maar nietemin lijkt het erop dat nu pas de beslissing in de stad van commentaar voorzien wordt. Niet alleen bij de man in de straat, maar zeker ook in het politieke wereldje van Oostende.

Aan de beslissing is een lang verhaal gekoppeld dat in feite begint met de opstelling van een kontrakt op 25 november van 1970 waarin tussen de zusters van de kongregatie en het toenmalige bestuur van het OCMW (de

Openbare Onderstand) een overeenkomst werd afgesloten waarbij de zusters de kloostergebouwen mochten gebruiken en toegang kregen tot het ziekenhuis zolang beide partijen dat wensten. Duidelijk stond te lezen dat het kontrakt door beide partijen jaarlijks opzegbaar was, maar tot in

1987 bleef het tussen de zusters en het OCMW zoals het al altijd geweest was: sereen en verdraagzaam, kortom een goede verstandhouding.

Andere woonst

Pas in 1987 werd voor het eerst gewag gemaakt van het feit dat de kans groot was dat de zusters de gebouwen van het OCMW zou-

den moeten verlaten om plaats te maken voor uitbreiding van de diensten. Om onbekende redenen werd dat plan in de diepvries gestopt tot het in de OCMW-raad van 26 juni 1990 opnieuw ter sprake kwam. De bijna compleet aanwezige raad (met uitzondering van de afwezige burgemeester Goekint en OCMW-raadsleden Gunt en Weyns) keurden het voorstel goed om aan de kongregatie van de zusters bekend te maken dat het OCMW de intentie had de kloostergebouwen zelf in gebruik te nemen. Die brief resulteerde in een aantal gesprekken tussen de plaatselijke overste en de Brugse Moeder Overste, gevolgd door de daaraan verbonden noodzakelijke briefwisseling. (wat niet altijd van een leien dakje liep).

Uiteindelijk werd beslist dat de Zusters uit Oostende zouden moeten vertrekken. Aan OCMW-direkteur Marc Quatacker (PVV) de vraag die vele Oostendenaars zich stellen: „Kan de Oostendse gemeenschap de Zusters van het Serruysziekenhuis niet een beetje beleefder, hoffelijker behandelen na al die jaren onbaatzuchtige inzet... De meeste van de zusters

zijn meer dan zestig jaar... Heeft Oostende op haar bodem niet eens meer de plaats voor zes 'zielen'?" Mark Quatacker: „Ik geloof dat we in deze kwestie toch erg hoffelijk geweest zijn en blijven. Het OCMW heeft die lokalen nodig. Een beslissing die unaniem genomen werd. Met de Overste werd gepraat en het voorstel gedaan om een functioneel huis te betrekken in de buurt van het ziekenhuis. Zowel het gebruik van de Kapel als de aanwezigheid in de kliniek mocht uiteraard behouden blijven. Het OCMW engageerde zich bovendien tot het betalen van de huur, terwijl onze karweienploeg het nieuwe huis van de zusters zou helpen inrichten. Oorspronkelijk vonden de zusters dat geen slecht idee en werd de overeenkomst op papier gezet. Tot na verloop van tijd ik te horen kreeg van Zuster Overste van Brugge dat de zusters van Oostende er de voorkeur aan gaven niet te verhuizen naar een ander huis in Oostende, wat betekende dat de Oostendse zusters overgeplaatst zouden worden naar het klooster in Brugge. Ik

heb aan de betrokken Zuster Overste gevraagd die intentie op papier te zetten. Iets wat ik wettelijk verplicht was. Dat Oostende dus niet hoffelijk is, is dus geen waar. Trouwens ik herhaal: de verhuis van de sociale dienst van de gebouwen aan de Elisabethlaan naar ondermeer de kloostergebouwen is niet mijn beslissing alleen, maar die van de raad. De beslissing om aan de zusters kenbaar te maken dat een verhuis nodig was, werd eveneens unaniem genomen, nu de verantwoordelijke Overste oordeelt dat de zusters van Oostende beter naar Brugge trekken. tja daar kan ik toch niets aan doen. Ik kan me inbeelden dat die stap voor de Zusters niet makkelijk zal zijn, maar de beslissing hierover ligt dus niet bij mij." aldus OCMW-voorzitter Quatacker.

Niet iedereen gelukkig

Nochtans wordt het vertrek van de Zusters uit Oostende in tal van katholieke kringen erg betreurd. Ondanks het feit dat nog slechts één zuster in de juiste betekenis van het woord 'aktief' was in het ziekenhuis. „Men mag echter, zo hoor je van katholieke zijde, de taak van de andere zusters ook niet onderschatten, voornamelijk op het pastorale vlak. Zij zijn het immers die

rechtstreeks contact hebben met de zieken, zorgen voor de verplaatsing naar de kapel voor de diensten of bij de aalmoezenier van het ziekenhuis melding maken van vragen van patienten naar religieuze bijstand of begeleiding. Daarnaast hebben zij buiten de ziekenhuismuren ook duidelijk een sociale rol te spelen die tot op heden onvervangbaar is. Echt jammer dat zij vertrekken." zo valt daar te horen.

Anderzijds stelt het Bisdom Brugge dan weer dat men 'de verhuis' ook betreurt, „maar dat Moeder Overste te Brugge de beslissing nam de Zusters terug naar Brugge te laten komen. Waarmee deze kwestie dus als afgehandeld beschouwd wordt, tenzij men in het Bisdom niet over alle gegevens zou beschikken waardoor een uiteindelijke beslissing nog gewijzigd zou kunnen worden.

Bij de Zusters te Oostende valt weinig te rapen, maar duidelijk is dat daar niet iedereen gelukkig is met de beslissing om op te krasen en naar Brugge terug te keren. Een aantal zusters werken of verblijven al meer dan vijftig jaar in Oostende en zeker voor hen is 'Partir, meer dan mourir un peu.